SJORS

PANORAMA 20 FEBRUARI 1936

HET STRAATJONGETJE TEGEN DEN FRAAIEN TAMBOERMAJOOR:
„NOU, MENEER, U MAG UW HAAR WEL ES LATEN KNIPPEN!"

De molen, die goud maalde

Een baardig aardmannetje met een licht in de hand gluurde naar buiten.

Jaap en Leentje vonden bij toeval een zonderling tehuis

EENTJE en Jaap, de twee arme weezen stonden bitter te schreien — ze waren heel erg hongerig en vermoeid, maar een tehuis, waar ze heen konden gaan om te eten en te slapen, hadden ze niet.

„We moeten zien, dat we een hooischelf vinden, waarin we kunnen gaan slapen," snikte Leentje. „En als we van dat veld wat wortelen uit den grond trekken, hebben we tenminste iets te eten."

„Is dat dan niet stelen ?" vroeg Jaap angstig, want zijn moeder had hem geleerd, dat men nooit stelen mag.

„Ja, dat is het zeker," antwoordde Leentje beschaamd. „Maar zie eens, daar brandt licht! Misschien wonen daar wel goedhartige menschen, die ons eten en onderdak willen verschaffen."

Toen gaven de twee arme kinderen elkaar de hand en liepen in de richting van het licht, dat zwakjes ver in de hoogte flakkerde.

Leentje en Jaap hadden een heel moeilijken tijd door te maken: hun ouders waren gestorven en tot overmaat van ramp moesten toen de kinderen het huisje ook nog verlaten, om te trachten ergens anders een verblijfplaats te vinden. Maar niemand had zich over de twee kleuters willen ontfermen en zoo was het dan eindelijk zoo ver met hen gekomen, dat ze nu hongerig en moe ergens in de bergen verdwaald bleken te zijn. Het was op dit oogenblik, dat ze in de verte het zwakke lichtschijnsel zagen.

De trap omhoog

„Kijk eens, Leentje !" riep Jaap uit. „Hier is een trap !" en de jongen begon de treden, die in den bergwand gemaakt waren, op te loopen.

„Waarheen zou die trap wel leiden ?" vroeg toen zijn zusje, terwijl ze hem volgde naar boven.

En vreemd, hoe vermoeid de kinderen ook waren, ze liepen vlug-vlug omhoog. Maar misschien gaf de nieuwsgierigheid om te weten, wat daar boven wel zijn kon, hun nieuwe krachten.

Steeds hooger liepen ze de smalle traptreden op, tot ze opeens duizelingwekkend hoog bijna op den top van den berg stonden. En toen zagen zij een klein huisje voor zich.

Uit het dakvenstertje van dat huisje kwam de lichtschijn, dien zij van verre reeds waargenomen hadden, en toen de kinderen stonden te beraadslagen, of zij wel bij dit heele kleine huisje aankloppen zouden, opende zich het dakvenstertje, waarna een baardig aardmannetje, dat een kandelaar in de hand hield, naar buiten kwam gluren.

„Wat ter wereld moet dat beteekenen ? Wat willen jullie hier ?" vroeg het kereltje verbaasd, toen hij Leentje en Jaap, die daar nu muisjesstil stonden, in het oog kreeg.

Dwergengastvrijheid

„We hadden willen vragen, of we iets te eten konden krijgen en of we daarna hier zouden kunnen overnachten, want we zijn zoo heel erg vermoeid en we hebben beiden zoo honger !" zeiden de kinderen.

„Arme kinderen, zijn jullie zoo hongerig en moe ? Kom dan maar vlug binnen en doe je tegoed, want ik heb een groote schaal pap klaar staan. En er zal ook nog wel een hoekje vrij zijn, waar je slapen kunt," sprak het baardige kereltje vriendelijk.

Dat lieten de kinderen zich geen tweemaal zeggen. Ze gingen met het mannetje naar binnen, maar

Steeds hooger liepen ze de smalle trappen op, tot ze een klein huisje voor zich zagen.

wat hun wel bevreemdde, was dat ze door het dakvenster moesten kruipen en in plaats van naar beneden in de kamer van het huisje te gaan, met het aardmannetje op zolder bleven.

Hun verwondering was zeker aan hun gezichten te zien, want het mannetje vroeg: „Zijn jullie zoo verbaasd, dat ik hier op zolder woon? Ja, zie je, dat komt omdat er beneden in de woning geen plaats voor me is. Die is heelemaal vol goudstukken en daarom woon ik hier op zolder!"

„Zoo!" sprak Jaap toen. „Maar waarom liggen dan al die goudstukken in de woning?"

„Waar moet ik dan anders met die dingen heen?" vroeg nu het aardmannetje op zijn beurt. „Ik ben het al zoo zat, maar er komen steeds meer van die gouden stukken bij en 't zal niet lang meer duren, of er is in mijn eigen huis geen plaats meer voor me! Dan zal ik door al het goud mijn huisje worden uitgejaagd."

„Maar waar komt dan al dat geld vandaan?" wilde Leentje nu weten.

Wat de molen maalde

„Uit mijn koffiemolen! Dat ding maalt niets dan goud!" verklaarde het mannetje met den baard. „Ik had een puiken molen, die alles maalde wat ik maar wilde, wanneer ik maar het juiste tooverwoord uitsprak. En de molen hield eerst op, wanneer ik het andere tooverwoord zei, dat diende om hem stil te zetten. Toen kreeg ik eens zin om met wat goudstukken te gaan spelen en ik gaf den molen bevel goudgeld voor me te malen. Hij begon daar dan ook onmiddellijk mee, maar een paar goudstukken rolden de deur uit en gingen holderdebolder den berg af omlaag. Toen ik ze wilde pakken, gleed ik uit en sloeg met mijn hoofd zoo hard tegen een boomstam aan, dat ik bewusteloos werd.

Eerst toen het was gaan regenen, kwam ik door het koude regenwater weer bij. Ik ging weer naar huis terug, waar de molen nog maar steeds goudgeld stond te malen, zoodat de vloer als met een gouden kleed bedekt was. Onmiddellijk wilde ik den molen stopzetten, maar.... ik bleek het tooverwoord vergeten te zijn ten gevolge van mijn val! En nog steeds heb ik het woord niet kunnen vinden, zoodat de molen bezig is me zoo langzamerhand mijn huisje uit te malen!"

„Dat moet dan wel een feestelijke goudschat zijn, dien dat molentje van u zoo langzamerhand bijeengemalen heeft!" vond Jaap.

Maar daar gaf het aardmannetje geen antwoord op. „Wist ik

Mijn treintje

Ik heb een mooie
Speelgoedspoor,
Die rijdt de heele
Kamer door.

Kijk! Uit de pijp komt
Echte rook
En tusschenbeide
Fluit hij ook.

O, hoor eens hoe hij
Blaast en sist;
Ik word vast later
Machinist.

Dan reis ik op een
Echte spoor
De heele, mooie
Wereld door!

maar, hoe ik den molen kan doen stilstaan, zoodat hij weer koffie en andere lekkere dingen voor me malen kan," zuchtte het ongelukkige dwergje.

„Heeft u wel eens geprobeerd te zeggen: „Sta stil, molentje, sta stil?" vroeg Leentje. „Ik heb eens een verhaal gehoord, waarin iemand dat zei."

„Neen, kind, dat heb ik nog niet geprobeerd," riep het aardmannetje uit. „Maar ik kan het altijd eens probeeren."

Het dwergje tilde het luik op, dat naar zijn woning leidde en schreeuwde omlaag naar den ratelenden koffiemolen:

„Sta stil, molentje, sta stil!"

Opeens hield het ratelen op, een paar goudstukken vielen nog tinkelend omlaag en toen werd alles stil.

„Dat heeft geholpen!" riep het aardmannetje verrukt uit. „Ziezoo, dat is nu ten minste afgeloopen, al weet ik dan ook het tooverwoord niet meer, waarmee ik den molen andere dingen zou kunnen laten malen."

Een goed voorstel

„Nu, het is ook heelemaal niet noodig, dat hij nog andere dingen voor je maalt, want je hebt nu zoo'n ontzettenden hoop goudstukken, dat je je alles koopen kunt," zei Jaap.

„Daar heb jij weer gelijk aan!" vond het dwergje. „Nu, als jullie lust hebt, kun je bij mij blijven wonen; dan heb ik wat gezelligheid en jullie krijgt een goed leven. Alleen moeten jullie dan 's morgens met een paar goudstukken naar de stad gaan, om de dingen te koopen, die we zoo al noodig hebben. Maar nooit moog je andere menschen meenemen naar hier."

Dat voorstel namen de kinderen graag aan, natuurlijk. Ze aten hun buikjes rond aan de pap, die het aardmannetje gekookt had, en toen gingen ze allen heerlijk slapen op veldbedden, die het dwergje in gereedheid had gebracht.

Den volgenden morgen na het ontbijt begonnen Leentje en Jaap de goudstukken ordelijk in hooge kolommen op te stapelen, zoodat er beneden in de woning wat ruimte kwam.

Daarna staken de kinderen een paar goudstukken bij zich en ging naar de markt in de stad om de noodige inkoopen te doen.

En toen ze weer uit de stad terug kwamen, werkten ze lang en hard, om al het geld in keurige stapeltjes boven op den zolder en beneden in den kelder te zetten, waardoor in de woning weer ruimte was als voorheen en het drietal er geriefelijk huizen kon.

Heel lang, vele, vele jaren hebben Leentje en Jaap bij het aardmannetje gewoond en ze zijn er al dien tijd heel gelukkig geweest.

TEDDIE IN POPPENLAND

KLEINE MIES WAS IN DEN TUIN BEZIG MET TEDDIE, HAAR BEER, EN MET LIESJE, HAAR POP, TE SPELEN, TOEN HAAR MOEDER HAAR RIEP: "KIJK LIESJE, HIER IS 'N ELFENKRING IN HET GRAS!"

"WANNEER JE DAAR MIDDEN IN GAAT STAAN EN DAN EEN WENSCH DOET, GAAT DIE WENSCH OOK IN VERVULLING!" ZEI MOEDER. NU, MIES GING DIRECT IN DEN KRING STAAN, DAT SNAP JE.

ZE WENSCHTE ZICH EEN HEERLIJKE ROOMTAART - EN ZIE - TOEN MIESJE WEER BINNEN WAS, OM VOOR HET NAAR BED GAAN HAAR BEKER MELK TE DRINKEN, STOND ER 'N ROOMTAART OP TAFEL.

'S NACHTS, TOEN DE MAAN IN HAAR KAMER SCHEEN, TERWIJL MIESJE SLIEP, SPRAK TEDDIE TOT POP LIESJE: "LATEN WE IN DEN TUIN GAAN EN DAAR OOK EEN WENSCH DOEN!"

HET WAS NIET MOEILIJK, OM UIT HET OPENSTAANDE VENSTER TE KLAUTEREN, ZOODAT ZE AL SPOEDIG IN DEN TUIN STONDEN EN OP ZOEK GINGEN NAAR DEN ELFENKRING.

"HIER IS HIJ AL!" RIEP POP LIESJE OPEENS UIT. EN JA, DAAR WAS DAN DE ELFENKRING, EEN RONDE KRANS IN HET GRAS, DIE GEVORMD WERD DOOR VOETAFDRUKKEN DER ELFJES.

ZE GINGEN MIDDEN IN DEN KRING STAAN EN ZEIDEN HARDOP: "WIJ WENSCHEN, DAT ER IETS BIJZONDERS GEBEURT! WANT WE VERVELEN ONS, OMDAT MIESJE STEEDS MET HAAR HONDJE SPEELT!"

WAT WAS DAT? OPEENS HOORDEN ZE GEDRUISCH! OH, 'T WAS MAAR EEN LIEF HAASJE, DAT UIT DE STRUIKEN TE VOORSCHIJN KWAM EN NAAR TEDDIE EN LIESJE TOE HUPPELDE.

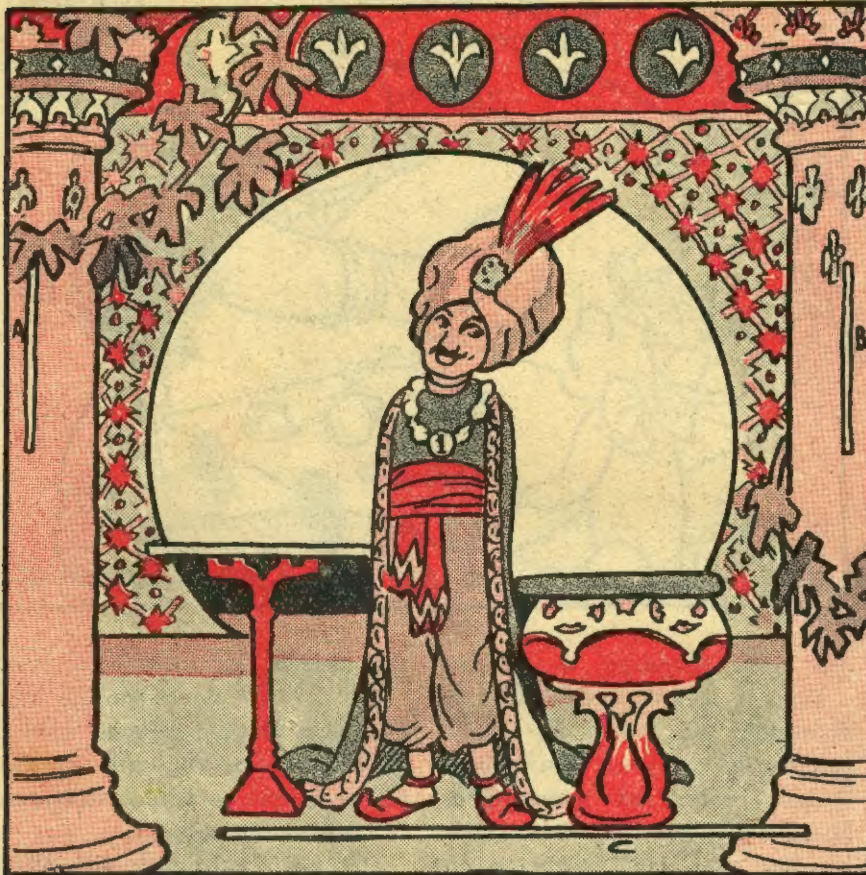
LIESJE WAS EERST EVEN BANG, MAAR TEDDIE HIELD HAAR STEVIG VAST, ALS OM HAAR TE BESCHERMEN EN ZEI: "DIE BIJT NIET!" TOEN SPRAK 'T HAASJE: "SPRINGT MAAR OP MIJN RUG!"

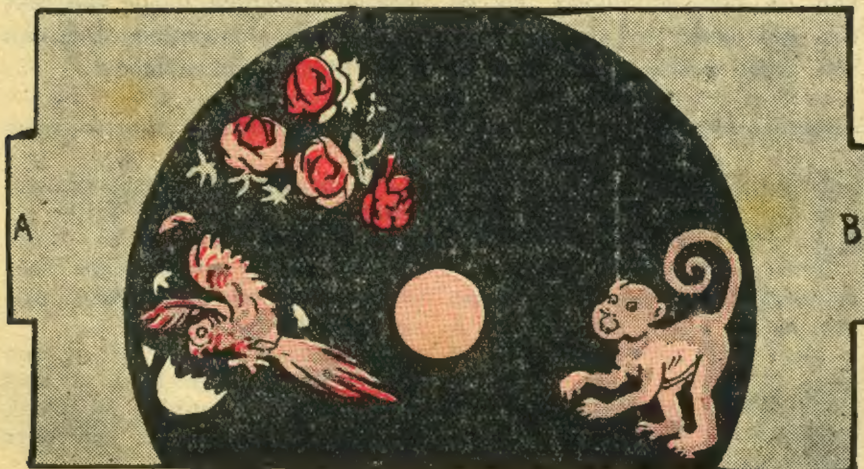
EEN INDISCHE RADJA ALS TOOVENAAR

DE machtige en rijke radja van het verre Indische land van Maffistan houdt er dol veel van, om in zijn vrije uurtjes — dus in die oogenblikken, wanneer hij niet behoeft te regeeren — wat afleiding te zoeken met tooveren en goochelen.

Dan laat hij door zijn donkerbruine lakeien een tafeltje en een kostbare vaas op een even kostbaar voetstuk gereed zetten, waarna hij zijn geheele hofhouding de zaal uitzendt, om zich ongestoord in de eenzaamheid aan zijn geliefde tooverkunsten te kunnen wijden.

In de rechterhand neemt hij dan zijn tooverstaf en gaat vervolgens tusschen de tafel en de vaas staan, om zoo maar uit niets prachtige bloemen, een bonten papegaai of een leuken aap te voorschijn te tooveren.

Dat doet hij dan zoo met het grootste plezier, tot zijn vrije oogenblikken weer verstreken zijn en hij weer moet beginnen te regeeren over het rijk van Maffistan en deszelfs inwoners.

Ofschoon de radja bij zijn tooverkunsten geen publiek wenscht, kun je toch zijn voorstellingen bijwonen, mits je precies doet, wat je nu gaat lezen.

Gelijk steeds, moet je deze bladzijde op stevig karton plakken en dan onder een stapel boeken geheel vlak laten drogen.

Wanneer alles droog is, knip je de drie stukken uit, om daarna rondom den radja het witte gedeelte met een scherp mes weg te snijden.

Vervolgens maak je met het mes bij A en B in de beide kolommen en bij C onder de voeten van den vorst een open gleuf ter lengte van de getrokken evenwijdige lijnen.

(Zie vervolg blz. 6 onderaan)

MIESJE'S PICKNICK

MIESJE'S LAATSTE WAARSCHUWING AAN TEDDIE EN MOOR

OP de teekening zien we, hoe kleine Mies haar poppen en haar serviesje naar buiten gebracht heeft, om eens gezelligjes een picknick te gaan houden.

Ze heeft een servet in het gras uitgespreid en daar het servies en de eet- en drinkwaren op uitgestald; waarna ze er met poppekind, Teddie de Beer en Moor bij is gaan zitten.

Eerst ging het zaakje vlot van stapel en smulden de poppen van alles wat Miesje hun aanbood, maar opeens kregen Teddie en Moor ruzie over een stukje koek, zoodat ons poppenmoedertje groote moeite had, om er voor te zorgen, dat het niet tot een vechtpartij kwam tusschen de beide kemphanen.

Nu, zoover is het gelukkig niet gekomen, maar toch zien Teddie en Moor elkaar nog steeds woedend aan, en dat maakt de picknickpartij, die immers als een pretje bedoeld is, er niet knusser op.

Daarom dreigt Miesje, bij wijze van laatste waarschuwing, dat ze alle twee weer naar huis zal brengen, om ze in de speelgoedkast op te sluiten, wanneer ze nu niet onmiddellijk ophouden met hun gemok.

Dit oogenblik wordt door de teekening voorgesteld, zooals je ziet. Een mooie teekening om eens met ,behulp van kleurpotlooden of waterverf tot een mooi schilderij te maken.

Haal je kleurdoos dus maar te voorschijn en maak de lucht, behalve de wolken, blauw, beer Teddie bruin, het gras groen, Miesje's jurk rood met witte nopjes, het haar van het meisje en van de pop goudblond, en ga dan zoo verder tot de teekening zoo mooi gekleurd is, dat je zou zeggen dat alles echt was.

We hebben al een poosje niet meer aan kleuren gedaan, zoodat je het wel prettig zult vinden nu weer eens je schilderstalenten te kunnen botvieren.

Het hoeft natuurlijk niet meer gezegd te worden, dat je volstrekt niet aan je kleurpotlooden of aan je penseeltje likken moogt.

EEN INDISCHE RADJA ALS TOOVENAAR

(Vervolg van blz. 5).

Het stuk met de armen en de grijze lip steek je nu langs achter door de gleuf C, zoodat de lip onder aan den voorkant komt te liggen.

Punt 1 op de borst van den radja en punt 2 tusschen de armen worden dan door middel van een papierklemmetje met elkaar verbonden.

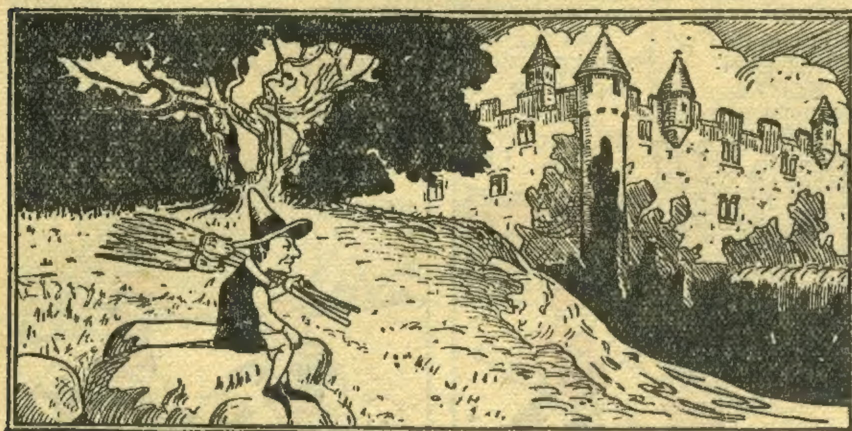
Ten slotte steek je aan de achterzijde het stuk met den aap zoo in de plaat, dat strook A in gleuf A en strook B in gleuf B komt te zitten.

Links bovenaan laat een schetsje zien hoe de achterzijde er dan uitziet.

Nu kan de voorstelling beginnen. Hiertoe beweeg je de grijze lip onderaan snel heen en weer, waarna je de verbluffende tooverkunstjes van den radja zult zien geschieden.

Maar denk er aan, dat je den Indischen vorst niet al te veel laat tooveren, want hij moet ook wel eens tijd hebben, om over Maffistan te regeeren.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

HOEVEEL HELPERS HEEFT LURIFAX?

ONZE vriend Lurifax, de opzichter van den slottuin, kreeg in het najaar opdracht er voor te zorgen, dat alle afgevallen bladeren nauwkeurig werden bijeengeveegd, weggebracht en verbrand, opdat de perken en paden van den slottuin er keurig netjes zouden uitzien.

Dat was een geweldig karwei en Lurifax, die wel begreep, dat hij het niet alleen zou af kunnen, nam voor die gelegenheid een aantal helpers aan, die den volgenden morgen om zeven uur in den tuin present moesten zijn.

Maar toen Lurifax op tijd aanwezig was, zag hij geen enkelen zijner helpers, hoewel dezen toch aanwezig waren.

Kun je ze op het plaatje vinden? En indien je ze gevonden hebt, hoeveel helpers waren er wel?

OPLOSSINGEN

TWEE VOORWERPEN

De vrouw in afbeelding 1 smeet met een pantoffel, terwijl de man in teekening 2 een boordenknoopje zocht.

BOEKEN

Het lievelingsvak van onzen knappen scholier was **Meetkunde**.

AARDRIJKSKUNDE

H	O	L	L	A	N	D
U		E		A		U
L		N		R		N
L		A		E		A

De namen waren dus: **Holland, Hull, Lena, Aare** en **Duna**.

HOE LANG IS WIESJE'S GRIFFEL?

WIESJE'S lei is precies 720 vierkante centimeters groot, terwijl die lei den vorm heeft van een rechthoek.

Toen eens op een dag een nieuwsgierig Aagje Wiesje vroeg, hoe groot haar lei was, antwoordde Wiesje, nadat ze met haar griffel de lei had opgemeten:

„Mijn lei is precies 5 griffels lang en 4 griffels breed!"

Zou je er nu kans toe zien, uit te rekenen, hoe lang Wiesje's griffel was?

HOEVEEL KOEIEN ZIJN ER?

LIESJE is met een paar flinke melkemmers aan een juk over haar schouders naar de weide gegaan, om, zooals zij dat elken dag gewend is te doen, de koeien te gaan melken. Die melk zal Liesje's vader dan met paard en kar naar de stad brengen, om ze daar te verkoopen.

Liesje is juist het hek van de weide doorgegaan, maar ze blijft verbaasd staan, want er valt geen enkel koebeest te bekennen.

„Dan maar eens goed gaan zoeken," denkt Liesje. „Misschien zitten die domme koeien wel tusschen de struiken."

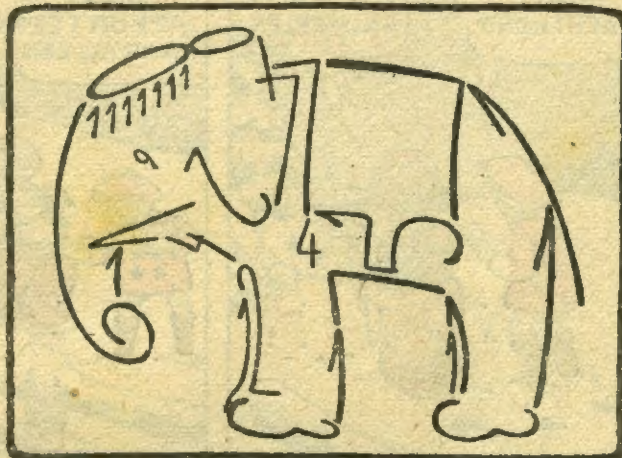
Wil je Liesje even een handje helpen en de dieren voor haar opzoeken? Hoeveel koeien kun je in het geheel vinden?

JUMBO IS JARIG!

JUMBO, de olifant, is jarig vandaag en dat is wel de moeite van het vermelden waard, want Jumbo begint al een oude knapperd te worden.

Hoe oud denk je wel, dat onze vriend Jumbo is? Zoo op het eerste gezicht is het niet met zekerheid te zeggen, maar als je je de moeite getroost om al de cijfers, die Jumbo's portret vormen, bij elkander op te tellen, nu, dan weet je meteen zijn leeftijd.

Dus nu maar eens aan 't rekenen hoe oud onze dikhuid wel is!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN ECHTE JACHTHOND

DENKT JOUW VADER WERKELIJK DAT HET EEN ECHTE JACHTHOND IS?

JUIST,! VADER ZEGT DAT AL DERGELIJKE HONDEN VOOR DE JACHT ZIJN.!!

WAAROM ZOU DAT NIET WAAR ZIJN? LATEN WE EENS KIJKEN OF HIJ ONS GEEN KONIJN OF GEEN WILDE EEND BRENGT!!

POE! DAT IS NOG NIKS! HIJ ZAL VAST WEL MET EEN REEBOK OF EEN WILDZWIJN AANKOMEN!!

ZIE JE WEL DAT HET EEN JACHTHOND IS!! HIJ STAAT AL STIL?

LOOP ROND!! HIJ RUIKT ALLEEN DE GEUR, DIE UIT DE KEUKEN VAN DAT HUISJE KOMT!!

SNUF SNUF

IK DENK DAT HET EEN „ZIT-HOND" IS, WANT HIJ BLIJFT ALTIJD ZITTEN!!

VOORUIT! KOM HIER! WE GAAN OP JACHT!!

KIJK SJORS -DIE SPOREN HOOREN VAST AAN EEN DIER! VOORUIT! HOP! KSSST!!

SCHIET OP!! ZOEK!! ZOEK!!

ZAG JE HOE HIJ ER VANDOOR GING? 'T IS TOCH EEN ECHTE JACHTHOND!

HET ZIJN DE SPOREN VAN EEN REEBOK -DAT ZIET IE ZONDER TE SNUFFELEN!!!

EEN GOEDE HOND VALT ZIJN PROOI NIET AAN, MAAR APPORTEERT HAAR ALLEEN!

LATEN WE DAN EVEN AFWACHTEN, WAT VOOR SOORT HOND DEZE IS!!

?

?